

**Wniosek do Trybunału EFTA o wydanie opinii doradczej złożony przez Héraðsdómur Íslands
w dniu 6 grudnia 2012 r. w sprawie Jan Anfinn Wahl przeciwko Republice Islandii**

(Sprawa E-15/12)

(2013/C 118/11)

W dniu 6 grudnia 2012 r. do kancelarii Trybunału EFTA wpłynął wniosek, złożony do Trybunału EFTA w dniu 6 grudnia 2012 r. przez Hæstiréttur Íslands (Sąd Najwyższy Islandii), dotyczący wydania opinii doradczej w sprawie Jan Anfinn Wahl przeciwko Republice Islandii w odniesieniu do następujących kwestii:

- 1) Czy państwa członkowskie, które są stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, mają w odniesieniu do art. 7 Porozumienia możliwość wyboru formy i metody wdrażania do swojego prawa krajowego przepisów dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich?
- 2) Czy art. 27 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE należy interpretować tak, że już sam fakt, iż właściwe organy państwa członkowskiego EOG zakładają na podstawie oceny zagrożenia, że jakaś organizacja, do której należy dana osoba, jest powiązana z przestępczością zorganizowaną, a ocena ta jest oparta na przekonaniu, że przestępczość zorganizowana rozprzestrzenia się wszędzie tam, gdzie organizacje takie zdołały się zadomowić, jest wystarczający do uznania danego obywatela Unii za stanowiącego zagrożenie dla porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego w tym państwie członkowskim?
- 3) Czy dla odpowiedzi na drugie pytanie istotne jest, czy państwo członkowskie zakazało działalności organizacji, której osoba ta jest członkiem, i członkostwo w takiej organizacji jest zakazane w tym państwie?
- 4) Czy dla uznania istnienia zagrożenia dla porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego w rozumieniu art. 27 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE wystarczającym powodem jest to, że w przepisach prawa państwa członkowskiego EOG, będącego stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, karalne jest postępowanie polegające na przyzwalaniu na popełnianie przez inną osobę czynu przestępczego, będącego częścią działalności organizacji przestępczej, czy też przepisy takie należy uznać za ogólną prewencję w rozumieniu art. 27 ust. 2 dyrektywy? Pytanie to opiera się na tym, że pojęcie „przestępczości zorganizowanej” w rozumieniu prawa krajowego odnosi się do związku trzech lub więcej osób, którego głównym celem jest świadome popełnianie czynów przestępczych motywowane bezpośrednio lub pośrednio chęcią zysku lub którego istotną część działalności stanowi popełnianie takich czynów.
- 5) Czy art. 27 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE należy rozumieć w ten sposób, że warunkiem do zastosowania przeciwko danej osobie środków, o których jest mowa w art. 27 ust. 1 dyrektywy, jest wykazanie przez państwo członkowskie prawdopodobieństwa, że osoba ta zamierza uczestniczyć w działaniach, obejmujących podejmowanie określonych czynów, lub powstrzymać się od podejmowania określonych czynów, aby można było uznać jej indywidualne zachowanie za stanowiące rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społecznych?